

Întâlnire la Fântână

de Gelu Arcadie Murariu

Cu Gândul la Marea Întâlnire

Genesa 24

La marginea cetății lui Nahor, în Mesopotamia, lângă o fântână, seara, pe vremea când ies femeile să scoată apă, are loc o altă întâlnire mijlocită de Dumnezeu, a cărei istorie rămâne una dintre cele mai frumoase și mai cunoscute din Genesa, care umezește pleoapele multor cititori, încarcă de vise fruntea fetelor cu gând de măritiş, înfiorează inima feciorilor gata de însurat și transportă în țara amintirilor pe cei fericiți în căsnicie. Lângă fântână se întâlnește Rebeca cu pețitorul ei, cel mai bătrân rob al lui Avraam, trimis să aducă o mireasă lui Isaac.

Pentru mirele rămas acasă (fapt cu încărcătură profetică), săptămânile se adună în luni și așteptarea devine o chestiune de credință în Dumnezeu, încredere în tatăl său și așteptare în răbdare a robului investit cu puterea de decizie. Dar, dincolo de frumusețea istoriei din capitolul 24 al Genesei, cuvântul ne poartă departe prin veacuri, pe aripi de meditație, voind a revela adevăruri mai adânci, care ne includ pe noi, și pe toți cei ce, prin credință, au fost adoptați ca fii ai lui Avraam.

O lungă călătorie făcută sub jurământ, urmată de o scurtă rugăciune, în cuvintele căreia reverberează credința lui Avraam, și răspunsul este deja acolo, în carne și oase, chiar în fața robului uimit, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Nu apuca robul să spună "Amin" la încheierea invocației sale, că Rebeca sosea la întâlnire, punctuală, senină, frumoasă, pură, cu ulciorul pe umăr, fără a ști pentru cine, și din a cui fântână, avea să scoată apă de aci înainte. Poate că nu întâmplător Isaac este cunoscut ca săpător de fântâni noi și restaurator al altor surse de apă în țara făgăduinței, săpate în trecut de tatăl său (Genesa 26:18-22, 25, 32-33).

Un simplu pahar de apă rece, spunea Christos, oferit cu bunăvoință credinciosului însetat, se va întâlni negreșit cu răsplata cuvenită. Pe Rebeca o vedem potolind setea robului lui Avraam (fără îndoială și a însoțitorilor lui) și adăpând zece cămile, iar familia ei extindea ospitalitatea la întregul echipaj, bunăvoință ce presupunea și cheltuială și deranj.

Amurgul învaluiе încet cetatea, pacea vestitoare de odihnă coboară peste case și ogrăzi, glasuri și zgomote se sting odată cu lumina pală a serii. Impunătoarea caravană, abia sosită din Canaan, se destramă în curtea largă. Cămilele își vâra mulțumite botul în grămada de nutreț, iar însoțitorii robului lui Avraam se pregătesc de cină. Pentru moment, datoriile lor erau încheiate. Nu însă și datoria trimisului special. Porunca și jurământul îl ard ca un jar în piept și n-are odihnă până nu află soarta misiunii sale. În casa lui Betuel friptura de miel își sleiește seul în tigăi. Robul lui Avraam refuză să mănânce. Ochi mirați se ațintesc asupra lui. Își drege glasul, privește încă o dată în jur și începe apoi să depene o nemaiauzită istorie. Le vorbește de Avraam, rudenia lor, cel plecat în lume cu multă vreme în urmă, de Sara, de Dumnezeu care le-a purtat de grijă și i-a binecuvântat, de făgăduințe extraordinare, de turme, de aur și argint, și de fiul născut în chip miraculos la bătrânețe. Le spune apoi despre misiunea sa și cum fusese călăuzit chiar spre casa lor, cum s-a rugat și a întâlnit pe Rebeca la fântână.

"Acum", li se adresează el rar și apăsător, scăzând puțin tonul vocii, "dacă voiți să arătați bunăvoință și credincioșie față de stăpânul meu, spuneți-mi ..." Tăcerea care precede răspunsul stăruie doar câteva clipe. Nu pare a fi nevoie nici de deliberare, nici de timp pentru decizie și replica sună din nou ca un răspuns la rugăciune, "noi nu-ți mai putem spune nici rău, nici bine. Iată, Rebeca este înaintea ta; ia-o și du-te, ca să fie nevasta stăpânului tău, cum a spus Domnul". Pentru a doua oară în seara aceea, robul se aruncă "cu fața la pământ înaintea Domnului". Apoi se scoală în picioare, dă un ordin scurt și în odaie apar desăgiile doldora de daruri - pentru Rebeca, pentru mama și fratele ei. "După aceea, au mâncat și au băut", și nimeni n-a mai băgat de seamă că bucatele se răciseră.

A aduce o soție pentru fiul lui de la asemenea depărtare ne vorbește de importanța pe care Avraam o acorda faptului, în ciuda riscului iminent al "necunoscutelor" pe care o astfel de întreprindere le implica. Dar, după aproape șaptezeci de ani de umblare prin credință, ezitarea, nerăbdarea și

Îndoiala nu mai făceau parte din chimia sufletească a patriarhului. Poruncile date robului sunt de data asta inflexibile și clare ca lumina zilei.

Pe parcursul ei, căsătoria scoate la iveală lucruri ciudate și multe surprize. Menită a fi un act unic în viață și instituită ca cea dintâi dintre orânduirile umane, căsătoria a devenit în vremea noastră o aventură extrem de riscantă, expusă eșecului, de parcă un agent malefic în universul nostru rămâne dedicat distrugerii ei cu orice preț. Cu privire la aspirații la căsătorie este adevărată zicerea poetului, care spune că "Urechea te-nșeală și ochiul te minte". Cei mai mulți aplicanți ignoră bogăția de informații ce la izbesc urechile, nu discern semnalele de alarmă care le țopăie în fața ochilor și se încăpățânează să vadă virtuți inexistente în partenerul pe care au pus ochii. Din pricina acestei anomalii în felul de a alege, ori a grabei cu care se face decizia, statisticile privind divorțul au ajuns la un nivel de speriat.

Când apostolul reduce aria de explorare în fața celor interesați în căsătorie (1 Corinteni 7:39), el nu face un lucru nou. Avraam a făcut-o întâi, într-un chip pilduitor, când a pus pe robul lui să jure că se va limita în căutările lui la rudenile sale, rămase în Mesopotamia. După cum robul lui Avraam avea mână liberă în cadrul limitelor impuse de stăpân, tot așa, spune apostolul, creștinii pot alege pe cine vor, "*numai în Domnul*". Limita impusă trebuie înțeleasă a însemna mai mult decât a crede o simplă declarație verbală din partea celui vizat, verificabilă în timp, fiind probată sau dezmințită de purtarea celui în cauză. În același timp, limitele nu trebuie văzute ca restricții, ci mai degrabă ca bariere de protecție în fața nenumăratelor primejdii, pe care căsătoria cu necredincioși le poate aduce.

Căsătoria lui Isaac urma să asigure, prin fiul făgăduit, descendența promisă patriarhului credincios, fapt care-i sporește imens importanța. În acest sens, Avraam poruncise apăsătorului (cu puterea juruinței) să nu ia fiului său o "*nevastă dintre fetele Canaanitilor*" și nici să nu ducă pe fiul său înapoi, în țara din care plecase el însuși. Aceste două restricții aveau ca scop să țină pe Isaac în perimetrul țării făgăduite și să păstreze descendența sa necontaminată de influența nefastă a populației autohtone, despre a cărei păcătoșenie istoria biblică avea multe de spus (15:16).

Pe vremea când aceste lucruri se întâmplă, o paranteză profetică se deschidea în istoria vieții lui Avraam cel credincios, paranteză care aduce modificări esențiale și foarte semnificative. Mai întâi, cum aflăm din capitolul precedent (23), Sara părăsește scena istoriei, lăsând în urmă familia compusă din tatăl și fiul. Ulterior, Avraam avea să ia o altă soție, dar lucrul acesta se întâmplă după ce respectiva paranteză se închide.

Apoi, ne amintim de capitolul 22, care descrie jertfirea lui Isaac. Versetul 19 oferă un amănunt semnificativ. Ni se spune că "*Avraam s-a întors la slugile sale și s-au sculat și au plecat împreună la Beer-Șeba, căci Avraam locuia la Beer-Șeba*". Odată depusă jertfa poruncită de Dumnezeu pe muntele Moria, Avraam a coborât la reședința lui, dar Isaac nu este menționat în această călătorie de întoarcere, ca și cum ar fi rămas pe munte. Fără îndoială că și el s-a întors acasă. Dumnezeu a dăruit lui Avraam un berbec de jertfă în locul fiului său. Dar, Isaac fiind un prototip al lui Christos, faptul că versetul 19 nu-l amintește simbolizează înălțarea la cer a lui Christos. După jertfirea pe munte și învierea Sa, Christos S-a înălțat la cer. Acesta este înțelesul omiterii lui Isaac în versetul 19. Astfel, în urma modificărilor amintite în cadrul parantezei profetice, familia lui Avraam este compusă acum din tatăl și fiul, la care se adaugă, în capitolul 24, slujitorul cel mai fidel al lui Avraam, cel trimis în peșit.

Iată deci simbolismul pasajului în discuție. Avraam, care de-acum "*era bătrân, înaintat în vârstă*" (24:1) prefigurează pe Tatăl; Isaac este prototipul Fiului, prin nașterea miraculoasă, jertfirea pe munte și învierea din morți (Evrei 11:19); iar slujitorul, "*cel mai bătrân rob din casa lui*" (24:2) reprezintă lucrarea Duhului Sfânt, trimis pe pământ să pregătească Mireasa pentru Mielul ceresc. Atât în cazul lui Avraam, cât și în cazul robului credincios, bătrânețea, sau senectutea (senioritatea, în cazul robului), reprezintă persoana divină (cartea lui Daniel descrie pe Dumnezeu ca cel "*îmbătrânit de zile*").

Un amănunt semnificativ al istoriei îl găsim în versetul 10, care ne arată câtă încredere avea Avraam în robul său, devreme ce acesta din urmă "*a plecat, având cu el toate lucrurile de preț ale stăpânului său*". În același timp, lucrul acesta ne vorbește, din nou, despre importanța misiunii încredințate robului și tot ce Avraam era dispus a pune la bătaie, numai ca fiul său să aibă parte de cea mai bună partidă, cum am spune noi în termeni obișnuiți. Ni se vorbește în felul acesta de darurile cu care Duhul împodobește Biserica, spre a o înfățișa în chip adecvat înaintea lui Christos (Apocalipsa 21:2).

Odată robul ajuns în casa miresei, mă întreb dacă fraza introductivă a discursului său a atras atenția celor din casă, pe când li se recomanda, "*Eu sunt robul lui Avraam*". Foarte probabil că urechea lor discernează o modificare fonetică în numele rubedeniei lor, cel plecat cu multă vreme din

mijlocul lor. Ne amintim că, părăsind Mesopotamia, numele lui era Avram, schimbat ulterior de Dumnezeu în Avraam (tată al unei mulțimi), ca parte a legământului pe care-l încheia cu el. Acest incident fonetic a putut fi un bun punct de plecare, dându-i robului ocazia să relateze în fața celor prezenți tot ce Dumnezeu lucraseră până atunci în viața stăpânului său, lucruri care deveneau acum o confirmare pentru ei a plecării precipitate și neînțelese a lui Avram din Haldea. Reacția lor pare a sugera o recunoaștere, poate chiar o acceptare, a Dumnezeului lui Avraam, când ei încuviințează că, *“De la Domnul vine lucrul acesta ...”* (24:50).

Un alt “amănunt” cu apăsător accent profetic îl reprezintă grija robului de a nu întârzia în Mesopotamia nici măcar o zi, deși fratele și mama fetei voiau să rețină pe Rebeca *“măcar vreo zece zile”*. Misiunea odată împlinită, singurul gând al robului a fost de a se întoarce fără zăbavă la stăpânul său, *“Nu mă opriți, fiindcă Domnul mi-a dat izbândă...”*. Rudele au încercat apoi o altă manevră de amânare, zicând *“Să chemăm pe fată și s-o întrebăm ... Vrei să te duci?”*. Spre surpriza lor, încuviințarea fetei de a pleca imediat a venit fără nici o rezervă, “Da, vreau”.

Animați de aceeași dorință de plecare neîntârziată, robul spre a-și încheia misiunea, dând un raport complet stăpânului despre ea, iar Rebeca nerăbdătoare să-și întâlnească soțul și să înceapă cu El o viață nouă, cei doi ne îndreaptă gândurile spre realitățile finale, pe care le reprezintă și despre care ne vorbesc cu atâta elocvență: călătoria Miresei spre Mirele ei, călăuzită de Duhul. Mă întreb din nou - suntem și noi (credincioși în Dumnezeul lui Avraam) animați de aceeași dorință ardentă de a-L întâlni pe Mirele ceresc, ori ne găsim mai degrabă instalați confortabil în cetatea lui Nahor, mulțumiți cu realitățile prezentului, dorind a mai zăbovi aici “măcar vreo zece zile”, vorbind doar despre lucrurile promise, fără a ne grăbi să ne întâlnim cu ele.

În vreme ce *“Duhul și Mireasa zic, “Vino!”* (Apocalipsa 22:17), ce zici tu însuși? Iată, Isaac a ieșit pe câmp, în așteptarea Miresei Sale (24:63). Te va aștepta oare în zadar. La urma urmei, fiecare pentru sine însuși. Prea lungă ta zăbovire îți poate fi fatală. Dacă faci parte din Mireasă, nu poți zice și tu decât *“Vino, Doamne Isuse!”* (Apocalipsa 22:21), căci răspunsul Mirelui este *“Da, Eu vin curând”* (22:20).